

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

Espera i esperança

En la carta anterior vaig tractar de la fe com d'una clau per avançar en la vida. Avui tractaré sobre una altra virtut teològica.

L'esperança és una altra de les claus que necessitem per viure. Com a éssers humans ens passem tota la vida esperant i desitjant, perquè sempre van units esperança i desig. Quan som petits desitgem i esperem ser grans, quan som grans desitgem i esperem que la nostra situació millori, quan ens trobem en dificultat esperem que tot passi i torni a ser com abans. Els pares desitgen i esperen que els fills creixin i arribin a ser homes i dones de profit, els fills esperen fer-se un lloc a una societat sovint tancada, competitiva, excloent, i arribar a prendre les seves pròpies decisions, i realitzar-se com a persones.

Aquestes però, tot i ser esperances bones, no són la veritable esperança. Perquè aquestes arribaran o no, i en canvi la veritable esperança, la que es fonamenta en la fe i camina cap a l'amor, aquesta no defrauda. Aquesta és l'esperança de la que sant Pau ens diu que «L'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors» (Rm 5,5).

El papa Francesc deia a una Audiència General el mes de febrer de 2017: «L'esperança cristiana és sòlida, per això no defrauda. No es basa en el que fem o siguem, ni tampoc en el que creem. El seu fonament, és a dir el fonament de l'esperança cristiana, és el més fidel i segur que hi ha, l'amor que Déu nodreix per cada un de nosaltres. És fàcil dir: Déu ens estima; tots ho diem. Però penseu una mica: Cada un de nosaltres és capaç de dir: "Estic segur que Déu m'estima"? No és

tan fàcil dir-ho, però és veritat. És un bon exercici aquest de dir-se a un mateix: Déu m'estima. Aquesta és l'arrel de la nostra seguretat, l'arrel de l'esperança.»

Un escriptor francès, convertit al catolicisme, de principis de segle XX, Charles Péguy, va escriure un poema a l'esperança. En aquest poema diu que les tres virtuts, la fe, l'esperança i la caritat, són tres germanes que van sempre juntes agafades de la mà. L'esperança és com la germana petita, i és com una nena

que va al mig de les altres dues, i agafades de la mà és la que les fa avançar, i caminen les tres juntes.

Quanta manca d'esperança hi ha en els cors dels homes i dones del nostre temps! Fins i tot en els cristians! I quin poc encert tenim en buscar la veritable esperança, la que es fonamenta en l'amor, com diu el papa Francesc. Perquè l'esperança és també una clau fonamental, sí, és el motor que ens fa caminar, juntament amb la fe i amb l'amor.

ENTREVISTA

El valor del voluntariat

ANNA MARTÍNEZ FERNÁNDEZ

La Fundació Salut Alta de Badalona és una entitat del sector social de la Companyia de Jesús que des de 2004 ajuda en el desenvolupament integral de la població del barri: ofereix atenció especial als menors i a les persones més necessitades i vulnerables mitjançant l'educació. L'Anna Martínez, que ha estat responsable de comunicació de l'entitat, n'és la nova directora. Substitueix la Maria Nadeu, que ha ocupat el càrrec els darrers set anys.

Quines són les necessitats més urgents que teniu?

En entorns com el de la Salut Alta, la presencialitat i la proximitat són elements essencials per acompanyar les persones. Per això necessitem obrir la persiana de l'entitat cada dia per seguir oferint espais educatius, de protecció i prevenció que permetin crear vincles entre les persones, gestionar les emocions i dotar d'eines perquè infants, adolescents i famílies puguin fer front a les noves situacions de vulnerabilitat amb què es troben.

Per què són tan importants els voluntaris?

Comptar amb persones voluntàries ens aporta molt com a entitat i creiem que forma part també de la nostra identitat. Ofereixen la possibilitat d'ampliar el ventall de referents educatius per als projectes, diversitat i altres punts de vista. Per això ens agrada acompanyar-los i formar-los, perquè la vivència del voluntariat sigui també una experiència d'aprenentatge i creixement personal.

La teva trajectòria al món del lleure i del voluntariat què t'ha aportat?

Soc qui soc i com soc gràcies a les experiències de lleure i voluntariat viscuades, que m'han permès adquirir capacitats i potenciar competències pròpies. El meu entorn familiar m'ha educat amb una mirada inclusiva, capacitadora, de servei, educativa i que no deixa la gent enrere. I així és com jo també vull seguir: observant i implicant-me amb les persones de l'entorn, amb humilitat i des de les petites accions del dia a dia.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Un darrer adéu sentit

Un religiós d'edat avançada morí sobtadament. Era estimat i valorat per les persones que el coneixien i sabien del seu treball en àmbits diversos. Els llaços familiars, la vida religiosa compartida, l'amistat, el veïnatge, l'estimació i l'amor aplegaren un bon nombre de persones en la celebració del seu comiat. Ell ja no era entre nosaltres, però restava el seu record d'home bo i bon company, d'actituds positives, inquiet, hereu d'un codi educatiu en el qual es va formar i al qual procurà ser fidel. Senzill, discret, fins i tot silenciós si convenia, i en ocasions exuberant.

Era un home sense engany. Procurava arribar a tot i a tothom: la direcció de cants a les misses, les classes de música mentre en va donar, la sagristia, l'esport personal, la moto, els *power point* per seguir la lletra dels cants durant les celebracions, la flauta i l'*harmònim* quan convenia. Com ell afirmava, «he de tocar moltes tecles». Ens deia tam-

bé que convé sublimar el treball i ho feia sense oblidar *los previos*, que eren la preparació acurada i precisa d'allò que s'havia de fer. Era un home familiar, abocat a la comunitat de religiosos en la qual vivia, també a la seva família. Visitava els malalts i els feia molt de bé perquè sabia què dir i com. Acollià els pobres, conversava i s'hi interessava, els aconsellava. Estimava Déu —Pare, Fill i Esperit Sant— amb una fe senzilla i arrelada. Estimava la vida i les persones i també se sentia estimat.

De ben segur que el trobament amb Déu Pare haurà estat per a lloar-lo amb algun salm, dels quals era un gran coneixedor, per agrair-li el do de la vida, per agrair-li tot allò que Ell ha posat al nostre abast i per agrair-li la companyia de les persones que han caminat amb nosaltres. «Que n'és, de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és Fidel per segles i segles» (Sl 100,5).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Las lágrimas de Nuestra Señora

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Supimos que el pasado miércoles, fiesta de Nuestra Señora de los Dolores, el Papa lo celebraría en el Santuario Nacional de Šaštín en Eslovaquia, en el templo de los Siete Dolores de la Virgen. Nuestra Señora, bajo la advocación de los Dolores cuenta con gran número de devotos en muchos países. Es la patrona de Eslovaquia.

Esta devoción está muy arraigada entre nosotros. La Dolorosa es venerada en Cataluña y celebrada con la conocida *Processó dels Dolors*. Con veneración a la Madre Dolorosa, se ha dicho que este día, antes o después de la *Processó dels Dolors* llueve o lloverá; por cariño a la Virgen, en el agua caída se descubren las lágrimas de la Madre de Dios.

En la celebración de esta memoria del año pasado, el papa Francis-

co escribió en su cuenta oficial de Twitter: «La Virgen Dolorosa, que lloró con el corazón traspasado la muerte de Jesús, ahora se compadece del sufrimiento de los pobres crucificados y de las criaturas de este mundo exterminadas por el poder humano.»

«Hoy nos hará bien detenernos un poco y pensar en el dolor y las penas de Nuestra Señora. Ella es nuestra Madre. Y cómo los ha llevado, cómo los ha llevado bien, con fuerza, con llanto: no era un llanto falso, era su corazón destrozado por el dolor. Nos hará bien detenernos un poco y decirle a Nuestra Señora: «Gracias por haber aceptado ser Madre cuando el Ángel te lo dijo, y gracias por haber aceptado ser Madre cuando Jesús te lo dijo» (Homilía, 03.04.2021).

Lectures de la missa diària i santoral

20. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839,1846 i 1866). Sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dimarts [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13 / Lc 9,1-6]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, màrtirs; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona. Sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.

24. □ Divendres [Ag 2,1b-10 / Sl 42 / Lc 9,18-22]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

25. ■ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31 / Lc 9,43b-45]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva). Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.; beates Carme, Rosa i Magdalena Fradera, Missioneres del Cor de Maria, verges i màrtirs l'any 1936.

26. ■ † Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43.45.47-48]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons, mrs. de Síria, patrons dels metges i dels farmacèutics. Sant Nil, abat; santa Justina, vg. i mr.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de la Saviesa
(Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

Lectura de la carta de sant Jaume
(Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

¿D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? ¿No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els seus deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa als seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «¿Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat».

Lectura de libro de la Sabiduría
(Sab 2,12.17-20)

Se decían los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta fastidioso: se opone a nuestro modo de actuar, nos reprocha las faltas contra la ley y nos reprende contra la educación recibida. Veamos si es verdad lo que dice, comprobando cómo es su muerte. Si el justo es hijo de Dios, él lo auxiliará y lo librá de las manos de sus enemigos. Lo someteremos a ultrajes y torturas, para conocer su temple y comprobar su resistencia. Lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues, según dice, Dios lo salvará.»

Salm responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh, Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh, Dios, escucha mi súplica, / atiende a mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago
(Sant 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidia y rivalidad, hay turbulencia y todo tipo de malas acciones. En cambio, la sabiduría que viene de lo alto es, en primer lugar, intachable, y además es apacible, comprensiva, conciliadora, llena de misericordia y buenos frutos, imparcial y sincera. El fruto de la justicia se siembra en la paz para quienes trabajan por la paz. ¿De dónde proceden los conflictos y las luchas que se dan entre vosotros? ¿No es precisamente de estos deseos de placer que pugnan dentro de vosotros? Ambicionáis y no tenéis, asesináis y envidiáis y no podéis conseguir nada, lucháis y os hacéis la guerra, y no obtenéis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, con la intención de satisfacer vuestras pasiones.

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres y lo matarán; y después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían lo que decía, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos callaban, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y tomando un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre, me acoge a mí; y el que me acoge a mí, no me acoge a mí, sino al que me ha enviado».

«Si algú vol ser el primer, ha de ser servidor de tots»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

L'Evangelí de Marc conté tres anuncis de la passió i resurrecció de Jesús. En la lectura evangèlica d'avui se'ns presenta el segon d'ells.

Diumenge passat veiem el contrast entre les expectatives de Pere i les de Jesús. Mentre que el primer espera un Messies triomfador i no accepta la perspectiva del fracàs, Jesús es presenta com a Fill de l'home, rebutjat pels homes però ressuscitat per Déu.

Avui, en aquest segon anunci de la passió, trobem un nou contrast. Aquesta vegada entre l'anunci de Jesús i els interessos dels seus deixebles. Jesús parla novament del fracàs humà que li espera i de l'acció transformant de Déu en la resurrecció. Els seus deixebles, en canvi, s'entretenen discutint qui d'ells és el més important. Davant el rebuig i el fracàs, la recerca humana de reconeixement i d'honor!

Jesús desbarata les seves expectatives amb l'exemple de l'infant. Els nens, llavors, eren els últims de les famílies i dels grups veïnals. Gairebé no tenien cap dret reconegut, menjaven els últims de les sobres de la gent gran, eren els *criadets* dels adults de la casa. Al contrari d'ara, el món era dels adults i no dels nens. Jesús ho té clar: si algú vol ser el primer, que sigui l'últim de tots i el servidor de tots, com un nen que era el servidor de tots els de casa.

Fins i tot arriba a identificar-se amb els qui són com els nens: és a dir, els servidors de tots. Acollir un nen, és a dir, un servent, és acollir-lo a ell; i acollir-lo a ell és acollir Déu, que es manifesta en ell.

La nostra societat no és molt diferent de la de Jesús. És cert que els nens s'han convertit en el centre de les famílies, i en molts casos en els tirans de les famílies; però també és cert que els adults continuem buscant el reconeixement i l'honor per sobre del servei i de la disponibilitat a favor dels altres.

D'altra banda, la imatge del nen, ens mou també a pensar en els darrers, i de vegades menystinguts, de les nostres comunitats i famílies. Jesús s'identifica amb tots ells.

Ser deixeble de Jesús és posar la vida al servei de la seva persona i del seu anunci, encara que per això siguem menystinguts i potser rebutjats per les altres persones. No ens importa, perquè la recompensa davant Déu serà gran: la resurrecció al tercer dia.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Aquest diumenge, 19 de setembre. Presideix la Missa amb motiu de la presentació de Mn. Josep Maria Cot com a nou administrador parroquial: **a les 10.30 h**, a Santa Maria de Barberà; **a les 12 h**, a Sant Jordi de Sabadell.

Divendres 24, a les 10.30 h. Concelebra la Missa a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè a Barcelona, patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Dissabte 25, a les 20 h. Presideix la Missa a la parròquia de Sant Mena de Sentmenat amb motiu de la presentació de Mn. Javier Fernández com a nou administrador parroquial.

Diumenge 26. Presideix la Missa amb motiu de la presentació de Mn. Arturo Boardman com a nou administrador parroquial: **a les 10.15 h**, a Sant Feliu del Racó; **a les 12 h**, a Sant Esteve de Castellar.

Notícies

Joves de Sant Cugat en pelegrinatge a Roma. Entre els dies 30 d'agost i 4 de setembre una cinquantena de joves de la parròquia de Sant Pere Octavià de Sant Cugat del Vallès varen pelegrinar a Roma. El dimecres 1 de setembre participaren en l'Audièn-

cia General del Sant Pare i van poder saludar el papa Francesc.

Mons. Cristau celebra la solemnitat de santa Teresa de Calcuta. El diumenge 5 de setembre, a les 10 h, Mons. Salvador Cristau, administrador diocesà, celebrà la Missa a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell amb motiu de la solemnitat de santa Teresa de Calcuta. El prelat recordà la visita de la santa a la parròquia l'any 1986. A la sortida departí amb els fidels i les religioses.

Inici de curs de la Delegació de Joves. El dimecres 8 de setembre, la pastoral de joves de Terrassa inicià el curs en una reunió al Seminari Diocesà. Mn. Guillem López, delegat, juntament amb els membres de l'equip va convocar els responsables de joves de les parròquies. Van programar el curs (escoles de pregària,

exercicis espirituals, sessions de formació, pelegrinatge diocesà, etc.). Es tractà dels objectius del curs, la coordinació diocesana, la relació amb la pastoral vocacional.

Agenda

Jornades de formació de catequistes. Iniciació a l'Oratori dels nens petits. A càrrec de P. Gonzalo M. Carbó Bolta i Cooperadors de l'Oratori. Dies 1 (tarda), 2 (tot el dia) i 3 d'octubre (matí) al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Inscripcions al link: <https://forms.gle/m5FnVackQkxhfmzo7>

Llibreria Santa Anna. Llibres, materials de catequesi i materials litúrgics. Amb motiu dels 40 anys, tenen a disposició una icona de santa Anna, elaborada per les monges benedictines de Puiggraciós. Adreça: Plaça de la Caserna 9 - 08401 Granollers - tel. 938 703 949 - E-mail: stannalibreria@gmail.com - Whatsapp: tel. 663 892 240.

Ordenació de preveres. El diumenge 10 d'octubre a les 18 h, a la Catedral del Sant Esperit, Mons. Salvador Cristau Coll ordenarà de preveres: Mn. Jacob Espín Ordás, Mn. Joan Hernández Plaza, Mn. Jan Martínez Alonso i Mn. Pedro Martínez Durán, diaques

de la diòcesi de Terrassa. La celebració es podrà seguir pel canal YouTube del Bisbat.

Llibres

Música i inspiració d'Arthur M. Abell. Aquest llibre de 256 pàgines, editat per Fragmenta Editorial en la col·lecció Assaig, recull el testimoni de sis importants figures de la música occidental

—Brahms, Strauss, Puccini, Humperdinck, Bruch i Grieg— en relació amb les seves experiències espirituals, psíquiques i mentals en el moment de l'impuls creador. A més, ens convidem a conèixer el context cultural europeu de principis del segle XX.

Saber escuchar. Desde un silencio profundo d'Alejandro Fernández Barrajón. En aquesta obra de 140 pàgines, editada per Editorial Paulinas, en la col·lecció Búsqueda, ens exposa la necessitat de restar en silenci i de saber escoltar. En el món en què vivim, sentim moltes coses, però normalment escoltem poc, perquè no cultivem les millors disposicions per a una bona escolta, que favoriria l'aprenentatge personal i el diàleg fructífer amb l'altre. En aquest llibre s'hi mostra quines són les actituds més idònies per saber escoltar.

CARTA DOMINICAL

Espera y esperanza

En la carta anterior traté de la fe como una clave para avanzar en la vida. Hoy reflexionaré sobre otra virtud teológica.

La esperanza es otra de las claves que necesitamos para vivir. Como seres humanos pasamos la vida entera esperando y deseando, porque la esperanza y el deseo van siempre unidos. De pequeños deseamos y esperamos ser mayores, cuando somos mayores deseamos y esperamos que nuestra situación mejore, cuando nos hallamos en dificultad esperamos que todo pase y vuelva a ser como antes. Los padres desean y esperan que los hijos crezcan y lleguen a ser hom-

bres y mujeres de provecho, los hijos esperan abrirse paso en una sociedad a menudo cerrada, competitiva, excluyente y llegar a tomar las propias decisiones y realizarse como personas.

Pero aun siendo esperanzas buenas, todas estas no son la verdadera esperanza, la que se fundamenta en la fe y camina hacia el amor: esta no defrauda. Esta es la esperanza de la que san Pablo nos dice que «La esperanza no engaña porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado» (Rm 5,5).

El papa Francisco decía en una Audiencia General el mes de febre-

ro de 2017: «La esperanza cristiana es sólida, es por esto que no decepciona. No está fundada en lo que nosotros podemos hacer o ser, y tampoco sobre lo que nosotros podemos creer. Su fundamento, es decir el fundamento de la esperanza cristiana, es de lo que más fiel y seguro puede estar, es decir el amor que Dios mismo siente por cada uno de nosotros. Es fácil decir: Dios nos ama. Lo decimos todos. Pero pensad un poco: ¿cada uno de nosotros es capaz de decir "Estoy seguro de que Dios me ama"? No es tan fácil decirlo pero es verdad. Es un buen ejercicio este, decirse a uno mismo: "Dios me ama". Esta es la raíz de nuestra seguridad, la raíz de la esperanza.»

Un escritor francés, convertido al catolicismo, a principios del siglo XX,

Charles Péguy, escribió un poema a la esperanza. En él dice que las tres virtudes, la fe, la esperanza y la caridad, son tres hermanas que siempre van juntas cogidas de la mano. La esperanza es como la hermana pequeña y es como una niña que va en medio de las otras dos, y cogidas de la mano, es la que las hace avanzar y caminar las tres juntas.

¡Cuánta falta de esperanza hay en el corazón de los hombres y mujeres de nuestro tiempo! ¡Incluso en los cristianos! Y qué poco acierto tenemos en buscar la verdadera esperanza, la que se fundamenta en el amor como dice el papa Francisco. Porque la esperanza es también una clave fundamental; sí, es el motor que nos hace caminar, junto a la fe y el amor.

† SALVADOR CRISTAU COLL

Administrador diocesano de Terrassa